

Wie was toch...

Dolf van der Scheer

Na de bronzen plak van Coen de Koning op het Europese Kampioenschap van 1906 gaat het bergaf met het Nederlandse langebaanschaatsen. Decennialang winnen vooral de Noren alles wat er maar te winnen valt. Nederlandse schaatsers blijken keer op keer figuranten.

Maar dan – bijna uit het niets – is daar fabrikantenzoon Dolf van der Scheer (*1909, Zutphen) van de Berkelkade. In januari 1929 behaalt hij op het EK in Davos onverwachts een prachtige vierde plaats achter drie Scandinavische cracks. En een maand later wordt hij Nederlands kampioen. Het jaar daarop wint hij brons op de wereldkampioenschappen in Oslo. Alleen de Noren Staksrud en Ballangrud moet hij voor zich dulden.

Dolf van der Scheer is opeens een bekende Nederlander. Kranten en sportbladen schrijven uitvoerig over hem; er zijn fotoreportages en huldigen. De Zutphensche Ijsvereniging benoemt hem tot erelid. Zijn soepele, technische rijstijl wordt alom bewonderd. Maar de toonaangevende sportjournalist Joris van den Bergh ziet in hem geen wereldkampioen. En hij krijgt gelijk.

Van der Scheer blijft aansprekende uitslagen rijden: internationaal studentenkampioen, vierde en vijfde plaatsen bij EK en WK, en nog één keer brons op het EK van 1931. Maar wereldkampioen wordt hij niet. Wel wint hij in 1933 opnieuw de Nederlandse titel, nadat hij het voorafgaande jaar geheel aan zijn studie heeft besteed.

Dolf blijft onverminderd populair. Hij wordt overal in het land gevraagd voor demonstratiewedstrijden. Die trekken honderden toeschouwers. Zo schaatst hij in december 1933 in Wijnbergen tegen een jongeman uit Doetinchem. Dolf verliest de race over

Huldigingsronde van Dolf van der Scheer (links) en Siem Heiden ter gelegenheid van Heiden's wereldrecord 5000 m in Davos op 23 januari 1933. De foto is genomen op de baan van de Zutphensche Ijsvereniging aan de Leeuweriklaan, 25 januari 1933. (Regionaal Archief Zutphen)

tien ronden met een neuslengte, maar heeft zijn tegenstander wel eerst drie ronden voorsprong gegeven.

Ook internationaal verliest Van der Scheer terrein. Bij de Olympische Winterspelen van 1936 in Garmisch Partenkirchen is een negende plek op de vijftienhonderd meter zijn beste resultaat. Hij moet zich dringend richten op zijn studie zuiveltechniek, die hij in 1927 is begonnen. Maar dat lukt nog niet erg. Behalve begenadigd schaatser is hij ook een verdienstelijk wedstrijdroeier. De eeuwige student rondt zijn studie in Wageningen pas in 1941 af.

Van der Scheer blijft betrokken bij de schaatssport. Als de ZIJV in 1942 het Nederlands Kampioenschap organiseert, is Dolf wedstrijdromroeper. En bij de Olympische Winterspelen van 1948 in Sankt Moritz is hij *chef de mission* van de Nederlandse ploeg. Dolf van der Scheer overlijdt in 1966 in zijn woonplaats Rotterdam.

(Rob Kammelaar)

Bronnen

Vriendelijke mededelingen Zutphensche Ijsvereniging; kranten en tijdschriften 1928-1935 (www.delpher.nl); De Stentor 2006; www.schaatsstatistieken.nl